

UUT'T OLDE VODDEN

Vröger wodn der vanuut egoan
Daj'niek neet lèten överstoan
Ze waarn toë van mening
't Uutvaarn, ast effen ging
Mos veür zondag wodden edoan.

Ast lèven uut een mense vlood
Waarn de problemen vake groot,
Hoè mossen ze dan àn?
Want men'ge vrouw of man
Ging onder in de wekke dood.

Gin éne, ok neet de schrandren
Kon zon tiedstip veranderen,
Nòtuurlijk zo ast heurn
Zoln zee mekaar op beurn
En ok troosten wel mekander.

Toch veülen ze'tas'nveurpreuf
Ze hadden toë nog'tbiegeleuf
As'n liek mos överstoan
Zol der nóg éen doodgoan
En zol dr vallen nóg een heuf.

Ut huus woar zondag'ndode ston
Volges de överlévring kon,
tSton ergus te lèzen,
Ut'n anwiëzing wèzen
Dat door de droefnis pas begon.

As tr dan wieter niks veurviel
En ledereen 'tlèven behiel
Zol eur dat opluchten,
Moar z'bleven 't toch duchten!
Ze zaggen alles as'n bestiel.

Ze heeln't op wat wodn ezeg
Zo ast altied is uut eleg:
Al was't noew goed egoan
Doar zol teeg'n över stoan

Eerder gebeurn ut toch us ech

Met'nstemmeke'n ietsken hees
Vetellen z'oe dan heel bedees
Hoè ut toé was egoan:
'n Liek had över estoan,
Ent mis ging; zo as was evrees

Zondags ston toe bie de schouw
tUmhuysel van de olde vrouw,
Ent was pas 'nmoand eelen
Toë hadden zee ezeeen
Dee mense waarn vanniej in
rouw.

De jonge vrouwe, heel neet zeek,
Hoe tòch uut eur ut lèven week!
Dat was toch neet gewoon!
Meschien wast duuvels loon
Zeien ze toë in disse streek.

Dat tat gewoon gebeuren kan
Doar wollen ze destieds neet an
Zee vonnen dàt toch heus
Wat àl te „misteriëus”,
Door dach ieder ut ziene van.

Doarum tgewis veurt ongewis,
Vemèden mos ast kon dee klis,
As „d'groëve” t'règlen was
Gebeurn'tveur zondag vas,
Umdat dat toch zekerder is!

nBegraafnis was zo lichte neet
Hoowel'tnoe enkel nog zo geet:
d'Neüste buurvrouw'n mössen
tVeur-hèn-klée oplössen
Uutmaken wee of dat hier deed.
Nog dezelfde oavond kwamn doar
Dan alle buurluu bie j mekoar,

Dee buurn zollen zorgen
Dat opt leste morgen
Iedrène'tdooggoan werd gewoar.

De ànzeggers kregen dat betaald
'tWodden op alle buurn vehaald,
Wee mos noa'n wiedweg veld
Meer déé, kreeg ok meer gèld,
'tVerekkenen hef nooit efaald.

Familie tut ok olde buurn
Zollen ze'tberichte stuur,
tSterfhuus gaf ut adres
De buurn deen dan de res,
Zo hef dat tiejen können duurn.

Buurn réglen alles, wazzen sterk,
Deen ok int sterfhuus vòlle werk
Zee zollen alles klaarn
Nòtuurluk ok 't uutvaarn
Tut eur buur rustn ondren zerk.

Ze deen hier d'dinge met mekaar
Bie nàrugheid hielpn dr'npaar,
Onderscheid was ter niet
As treene tlèven liet;
nBoernwagen vevoern de baar.

Zo wa ut ok dit veurjoar weer,
Op'tHackfort överleed toe'nkeer
Hier de leste barones;
Doors't altied eenvoud ewes!
Noew is tr gin Westerholt meer.

'tBiegeleuf buw hier noe kwiet
Wielle wollen dee fabels niet,
t l f Toch is trok vòl dat bleef,
Wat blif binnen de schreef
En goed is, dat blif altied!

OME JEHAN